

Canon EOS1D Mark II, 125 mm, 1/250, f/6.3, ISO 400;
TéH 2005, 3. szakasz, Nagymágocs.

PERTORINI MÁRIÓ

BEVALLOM ŐSZINTÉN, AZ INTERJÚ ELŐTT PERTORINI MÁRIÓ NEVE ISMERŐS VOLT UGYAN, DE EGY KÉPET SEM TUDTAM FELIDÉZNI TŐLE, VAGY ESEMÉNYT, AHOL DOLGOZNI LÁTTAM VOLNA. AZTÁN KÉSZÜLVÉN A BESZÉLGETÉSRE, HAMAR KIDERÜLT, HOGY VAN LEGALÁBB 15 OLYAN FOTÓJA, AMIT MÁR RENGETEGSZER LÁTTAM ITT-OTT, AHOGYAN MINDENKI MÁS IS LÁTHATTA MÁR, CSAK LEGFELJEBB NEM TUDATOSULT BENNÜNK, HOGY AZ ADOTT LAPBAN, BORÍTÓN, KATALÓGUSBAN AZ Ő MUNKÁIT NÉZEGETJÜK. BUDAI OTTHONÁBAN LÁTOTT VENDÉGÜL, AHOL RÖGTÖN AZ ELEJÉN KIDERÜLT, HOGY ABBAN AZ ÉVBEN VÉGZETT A KERTÉSZETI EGYETEMEN, AMIKOR ÉN IS OTT TANÍTOTTAM, ÍGY – BÁR AKKOR ÉS OTT NEM TALÁLKOZTUNK – RÖGTÖN OLDOTTABB HANGULATBAN KEZDHETTÜNK BESZÉLGETNI.

Egy félórás felhőszakadás ért véget Nagymágocs határában. Előrementünk, és egy éles kanyarban megálltunk, hogy szívárvánnyal a hátérben megörökítem az elázott mezőnyt. Miközben megtöröltem az arcomat és a keresőt, megjelent mögöttem a kerékpárjától bácsi, így a szívárványos kép helyett ez született. Megérte. Ezt a képet egy sorozat részeként beválogatták és kiállították a Sajtófotó Pályázaton 2006-ban a Művészetek Palotájában.

Név:

Pertorini Mário

Életkor:

31

Végzettsége:

fényképész, kertészmérnök és marketing szakmérnök

Szakterülete:

hivatásos fényképész, elsősorban műtermi alkalmazott fotográfus, divat, esküvő valamint sportriport vonalon

Mióta fényképez hivatásosan:

1999 óta

Felszerelése:

Canon EOS 1D Mark II, fényerős L-es objektívek 16-400 mm-ig

Fontosabb munkák:

a Tour de Hongrie hivatalos fényképésze 2005-ig, Brínga, Bikemag, Pedál, Axel-Springer Lapkiadó, Alexandra Kiadó

A neved nem az a tipikus magyar név. Honnan ered?

Ahogy az sejthető, olasz eredetű, ugyanis a dédszüleim olaszok voltak. A következő generáció ellenben már Ausztriában élt, én pedig már itt Budapesten nőtem fel magyarként, de a név és a tésztaimádát megmaradt.

Marketing szakmérnöki diplomamunkádat meglehetősen szokatlan témában, a fotográfusok XXL századi helyzetéről írtad. Mi volt a kutatásaid konklúziója?

Sajnos a digitális technika elterjedésével a fénykép elvesztette klasszikus értékét. Számolatlanul készülnek a silány minőségű képek mobiltelefonnal, olcsó és drága gépekkel egyaránt. Ezek nagy része aztán az enyészeté lesz, soha nem nézzük vissza őket, albumba vagy a falra soha nem kerülnek ki. Sokan már igazolványképpé váltak mennek fényképészhez. A lakossági szolgáltatásokat tekintetben viszont kiugróan magas az igény az esküvők megörökítésére. Ez sokan nem akarják a véletlenre bízni, inkább szakembert hívnak. Az alkalmazott fotográfia viszont éli tovább digitális életét, legyen szó reklám, divat vagy illusztrációs munkáról. Ez a szakma számára továbbra is kihívás marad.

Mindig fényképészeknek készültél?

Nem, bár már nyolc-tíz éves korom óta készítek képeket és végigjártam a számítástechnikát a kis ikonos orosz gyerekgéptől a Canon EOS 1Ds-ig, ahogy a képzés szintjén is. Volt egy másfél éves kitérőm az egyetemen informatikusként, majd végleg eldöntöttem, hogy fényképész leszek. Elvégeztem a Práter utcai szakképzést, amely önmagában még semmit sem jelent, a mi évfolyamunkból például csak hárman maradtunk a szakmában. Az évek

KÉPSZTORI

során a természet szeretete miatt – amelyből nálam egyébként a montázs is ered –, elvégeztem a Kertészeti Egyetemet is, bár soha nem dolgoztam ezen a vonalon.

A montázból hogyan jött a montások fotózása?

Viszonylag egyszerűen: kijártam a versenyekre, ahol összeismerkedtem Pálos Istvánnal, így hamarosan a Bríngának kezdtem dolgozni, majd idővel bővült a lista. A sportoké is, hiszen később más lapoknál labdarúgás, vízilabda, rali és motokrossz lett a szakterületem. A magyar labdarúgásból két év alatt sikerült is teljesen kiábrándulnom, a színvonalatlan játékos és a sok balhé miatt. Néha elkerülhetetlen volt munka közben a szurkolók „jóindulata”. Ennek tetőpontja az a tűzvonalban dolgozik, annak kijár egy kis lökdösődés, suhogó gumibot és könnygáz is.

A Tour de Hongrie Eisenkammer Károly vezette időszaka alatt végig ott voltál hivatalos fotósként. Hogyan kezdődött ez a kapcsolat?

Az első évben még a Sportforum riportereként követtettem a versenyt. Ekkor még inkább montis körökben voltam járatos, de Ésit onnan már ismertem, így hamar megtaláltuk a közös hangot. Következő évben már ő hívott, hogy legyek a verseny hivatalos fényképeze. Ezt én boldogan elvállaltam, mert a verseny hangulata, a szervező csapat, az események teljesen lenyűgöztek. Egész évben azt az egy hét csodát vártam.

Hogyan zajlott egy munkanapod ott?

Töményen... Hajnali kelés, hajnali fekvés, közte folyamatos munka. Ha épp nem a gombot nyomtam, vagy nem a laptop előtt ültem, a stáb részeként természetesen volt, hogy segítsek a többieknek molinózni vagy akár kordont pakolni.

Gyors és kómás reggeli közben már az útvonalat néztem át, megbeszéltek a szakasz fontosabb állomásait, a nap eseményeit. Aztán 3-4 óra motorozás – legyen akár túzó napisülés az Alföldön vagy szakadó eső a Bükkben. Célba érkezés után kezdődött a mi versenyünk. Gombkötő Roland sajtófőnökkel, hiszen ilyenkor villámgyorsan össze kell állítani a sajtóanyagot, ehhez a legjobb 2-3 képet kell megtalálnod. Ha elment a sajtóanyag, akkor a napi több száz kép válogatása, rendszerezése és a verseny honlapjának képekkel feltöltése kezdődött és tartott hajnalig.

A verseny hivatalos fényképezéséért a sajtót a lehető leggyorsabban kell kiszolgálni. Így aztán amíg nem küldtem el az összes e-mailt, amíg Roland nem írta meg az összes cikket, addig nem volt megállás. Közben legfeljebb a laptop fölött rágszálod a már rég kihűlt ebédvacsora egyveleget. Emlékszem arra, amikor egyszer hat órát aludtunk. Egyszeri, hihetetlen ünnepe volt, csak a reggelink bánta... Szóval nagyon fárasztó, de ezt nem érzi az ember a nagy pörgésben, mert nincs rá idő. Mi ezt szerelemből csináltuk, és minden évben remegve vártuk, hogy újra ott lehessünk. Így aztán nagyon hiányzik, már második éve...

Egy korábbi interjúalanyunk, Marketa Navratilova nyilatkozta, hogy iszonyú fárasztó dolog motorról dolgozni. Valóban?

Ez így van. Nem lehet motoron háttal ülve fényképezni, így aztán folyamatosan forgolódni kell. A comboddal szorítod magad a motorhoz, hiszen más végtagod nem áll rendelkezésre. A motor gyorsít, lassít, kanyarodik, ráz, rángat, miközben te gumiekerként hátrafordulva a keresőben kukucsokálsz és próbálsz komponálni, élességet állítani. Olyasmi, mint hullámvisszón csukott szemmel tornamutatóványokat végezni. Mindezt napi 100-170 kilométeren keresztül. Az első napok végén hihetetlen izomlázam szokott lenni. Aztán elmúlik.

Hogyan képzéjük el a fotós és motoros közös munkáját?

Különleges összhang szükséges, mert elég nehéz a menetszél, meg a bukósás miatt kommunikálni. Szerencsére egy évet leszámítva mindig nagyon profi sofőrjeim voltak. Általában előre megbeszéljük az útvonalat, hogy

hol kell mondjuk előre mennünk, mert ott bemegyek majd a búzátblába vagy felmászom egy dombra.

Nagyon fontos, hogy ne motorozzon, hanem engem szállítson. Úgy kell közlekednünk a mezőnyben, hogy a versenyzőket ne zavarjuk, de közben mégis ott legyünk. Fel kell ismerni a mezőny mozgásából, mire készülnek a kerekesek, mert egy pillanat alatt a mezőny közepében találja magát az ember, amikor hírtelen átszappan a túlóldára. És még egy nyolcvanfős mezőny közepéből is tudni kell, merre van a kiút!

A jó motoros érzi, hogy mit akarok, egy kézjelemből tudja, hogy most előre kell tépniük és akkor akár 200 fölött is húzza. Tudja, hogy mikor, hova helyezkedjen. Próbál úgy fékezni, hogy én ne koppanjak a hátán, mert ugye nem kapaszkodok és mellesleg 8-10 kiló lógob a nyakamban és a derekamon. Erzi, ha épp lehajlok, és olyankor úgy tart ellen, hogy én gond nélkül exponálhassak, de közben ne is boruljunk bele az árokba. Szóval nem egy kéjtázas ez számára és közben folyamatosan figyel rám és kiszolgál.

Ésőben is végig a motoron vagy?

Természetesen. Előfordul, hogy látni is alig lehet, de esőben egészen különleges képeket lehet készíteni, nem szabad kihagyni.

Ilyenkor van valamilyen speciális trükköd a felszerelés védelmére?

Nincs. Csak magamat védem, mert kegyetlenül el lehet ázni. Az elején kérdezted, hogy miért pont EOS 1-es használók. Hát azért, hogy ilyenkor se legyen gondom. A gép van értem és a munkáért. Bár igyekszem óvatosan használni, de azért nem kimélem.

A Tour de Hongrie körüli botrányok miatt kiszálltál a versenyfotózásából. Egyben a sportfotózásból is?

A kerékpársportból tulajdonképpen igen, de más sportágak azért megmaradtak. Most már csak meghívásra megyek sportot fotózni. Idén voltam a Duna Maratonon, felkérték célfotózáásra. Ezt a műfajt nem tartom szerencsés dolognak, hiszen egy kerékpáros maraton nem olyan, mint az evezés, ahol az utolsó lapátűzők az a legizgalmasabbak. Szívem szerint valahol a pályán készítettem volna kemény akciófotókat, de a szervezők a célfotót igényelték. Ez egy nagyon kemény egész napos robot. Lefényképezted a rajtot, majd egy órával később kezdődik az örület, jönnek az első célba érkezők. Mindenkiről kell kép, így aztán este fél nyolcig nem moz-

Canon EOS 1D Mark II, 24 mm, 1/20, f20, ISO 50; TóH 2005 – Szécsény. Az utolsó napon Dunakeszi felé.

Canon EOS 1D Mark II, 98 mm, 1/2000, f2.8, ISO 250; TóH 2005, Kerecsend felé az S. szakaszon. – Nincs megállás! Kisebbségi líbia elhárítása menet közben a szervizautóból.

Canon EOS 1D Mark II, 200 mm, 1/250, f8, ISO 400; T-Mobile Criterium Tour 2006, Szeghalom – Lekörözés?

dultam el a helyemről csak nyomtam, nyomtam. Enni is csak akkor tudtam, amikor a számba tettem a szőlőcukrot – ez volt az egész napi betevő. Aztán hazaérve képválogatás és átméretezés, szóval ez a nap is éjjel egy óra felé ért véget, de ez sajnos nem az a „Tour-érzés”...

Több fotós panaszkodott már, hogy gyakran sokallják az árakat. Veled is előfordult már ez?

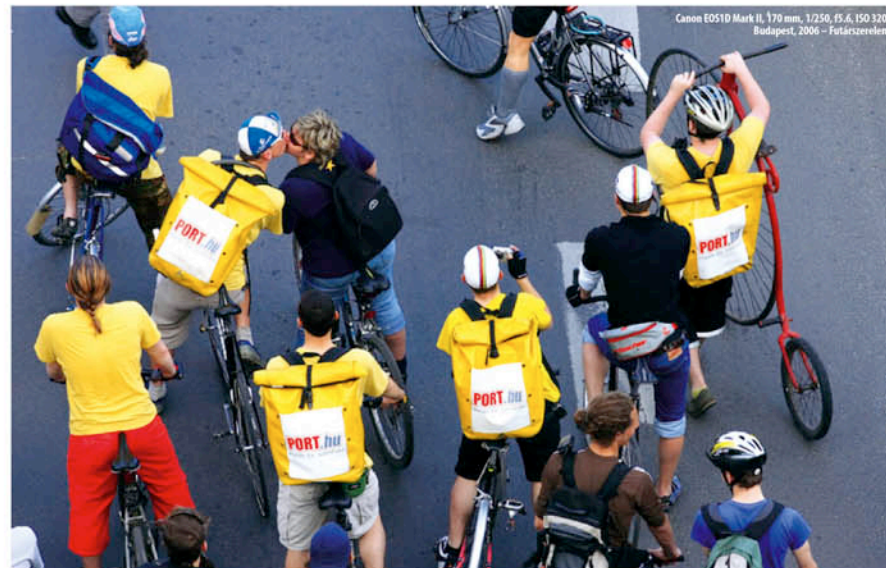
Igen. Amikor azzal jönnek, hogy más a feléért, nyegdeért, tizedéért is megcsinálná, akkor mindig azt kérdezem, hogy akkor miért engem hívatok. A fényképezés attól függetlenül, hogy ma boldog-boldogtalan nyomja a gombot, továbbra is egy szakma maradt, amelyet megtanultam, amelyben profi vagyok, így az én exponálásomk ára van, mert az a kép tudatosan készül, nem a véletlenen múlik, és a megrendelő minőségét fog viszontlátni. Engem ezért hívnak.

Kíváncsi, hogy még sok ilyen képet láthassunk tőled, és köszönöm a beszélgetést!

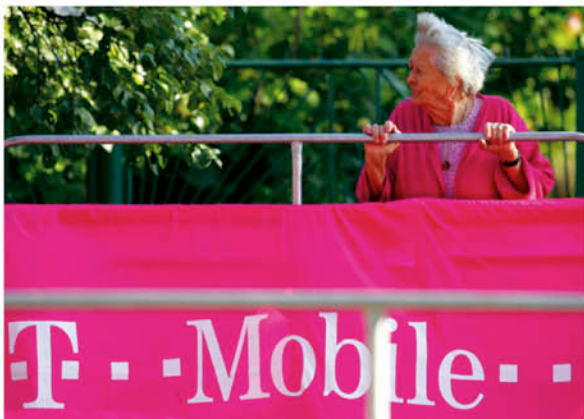
Canon EOS1D Mark II, 200 mm, 1/1000, f4, ISO 200; TdI 2005, a királytáp – Irány Kékestető!

Canon EOS1D Mark II, 170 mm, 1/250, f5.6, ISO 320; Budapest, 2006 – Futárszerlem

TIPPEK A FOTÓSTÓL

1. Törekedjete arra, hogy maradandót alkossatok. A fényképezőgép nem videokamera, hogy ész nélkül nyomjátok a gombot. Mindig legyen mondanivalója a képnek.
2. A fényképezés a fényrel rajzolás művészete. Lássátok meg és használjátok tudatosan a fényt.
3. Nem a csúcstechnikától lesz jó a kép, hanem az egyéni látásmódtól, ötlettől. Szakadjatok el a sablonoktól és használjátok bátran a fantáziátokat!

Canon EOS1D Mark II, 200 mm 1/320, f4, ISO 200; T-Mobile Critterium Tour 2006, Tiszafüred – Összeültözték.

Canon EOS1D Mark II, 27 mm, 1/125, f18, ISO 200; Critical Mass 2006